

Anica pa je šla dalje, da bi naenkrat stala pred zlatimi vrati. Potrkala je, kakor ji je bilo rečeno, in glej: Odprli so ji angelci, in preden je kaj zaprosila, ji je podal eden od njih jerbašček najlepših jagod.

Vesela jih je prinesla Anica domov, a vesela ni bila mačeha, ko jih je ugledala. Bolelo jo je, da se je to pripetilo v mrzli, trdi zimi njeni pastorki in ne njeni hčerki, njeni Marici. Pa tudi Marica ni hotela zaostati za svojo polsestro, in kakor hitro je ostra zima malo odjenjala, je vzela jerbašček ter se odpravila toplo zavita in obuta v gozd.

»Še lepših bom nabrala kot Anica, ker rajša me ima mama, moja mamica.«

Šla je v gozd, kjer so se posmehovale košate bukve v topel kožušček oblečeni Marici in so si temne hoje in smreke šepetale o ošabnosti človeški.

Tedaj pa ji je prišla nasproti žena, stara in betežna.

»Kam greš, deklica?« jo vpraša žena, ki je bila sama nebeška Marija.

»Kaj tebi mar, kam grem, baba grda,« se ji prešerno zasmije Marica. »Pa če hočeš že vedeti, tja, kjer je nabrala moja polsestra, naša Anica, v trdi zimi rdečih jagod.«

»Pojdi,« ji reče Marija, »da boš stala naenkrat pred železnimi vrati. Potrkaj nanje, in odprle se ti bodo.«

Rekla je, izrekla in izginila.

Marica pa je šla dalje, da bi naenkrat stala pred železnimi vrati. Potrkala je, kakor ji je bilo rečeno, in glej: prišle so hudobe, in jo raztrgale na drobne kosce.

Ni bilo nazaj ne Marice ne jagod, in mačeha, njena mama, je žalovala in žalovala, pa je od žalosti umrla.

Anica pa je živela, in dobro se ji je godilo pri očetu, dobrem in skrbnem očetu.

Molitev.

*Goro, gaj, doline
prvi mrak ovija —
zvon doni iz line:
Blažena Marija . . .*

*Sapice zgovorne
v listih ne zaspijo,
njih se govorice
v dušo mi selijo.*

*Tiho, vedno tiši
log in gaj okoli,
a molitev glasno
duša moja moli . . .*

Fran Žgur.

Feri in Jožica Juvančeva.

Pozdrav.

Deklamacija z ozirom na veselice otroških vrtcev.

*Pozdravljeni bodite, mili ljudje,
ki tukaj krog nas ste se zbrali,
da tudi vi sami prepričate se,
kaj znajo vse ti vaši mali.*

*Ej, dosti učimo tam v vrtcu se:
sedeti in stati, igrati . . .
Učimo moliti in vesti se,
reč vsako pravilno nazvati!*

*Seveda ne bilo bi znanosti v nas,
če vas bi ne bilo, gospoda,
ki stebri ste naroda . . . narodov spas
ste z družbo Cirila-Metoda!*

*Zatorej Bog živi to družbo vselej,
nje vrle Bog živi prvake,
da šolstvo in narod bi kakor doslej
branili nevarnosti vsake!*

*Da rasla, cvetela ta družba nam bo,
se združeni dalje trudite!
Le z žrtvami vašimi, vašo močjo
svoj zarod tujinstva rešite!*

Mara Gregoričeva.